

Arrest

nr. 311 537 van 22 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 11 april 2016 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in. Deze procedure werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) op 29 september 2017 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De vijf navolgende verzoeken om internationale bescherming die verzoeker indiende, werden door de CGVS telkens onontvankelijk verklaard. De meest recente asielprocedure werd negatief afgesloten op 12 augustus 2022.

Op 10 oktober 2022 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 oktober 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.10.2022 werd ingediend door :

A. (...), A. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te (...) op (...) 1997
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende reeds verschillende VIB in, meer bepaald op 11.04.2016, 19.07.2018, 15.01.2019, 05.06.2020, 08.12.2020 en 09.06.2022. Het eerste VIB werd afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). De daaropvolgende VIB werden allen afgesloten met een niet-ontvankelijke beslissing door het CGVS. Het vijfde VIB werd na intrekking wederom beoordeeld als niet-ontvankelijk. Verdere ingediende beroepen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk iets meer dan een jaar en vijf maanden; iets meer dan een maand; iets minder dan zes maanden; iets meer dan tien maanden; iets meer dan vier maanden; iets meer dan jaar en vier maanden en iets meer dan twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Pakistan, maar hij meent dat hij geen toestemming heeft om naar Pakistan te gaan wonen, dat hij geen familie en verblijfsrecht aldaar heeft en dat hij er verbleef als vluchteling zonder papieren en hij daar niet meer kan wonen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die bovenstaande argumenten staven. Hij toont niet aan dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Pakistan en daar reeds verbleef als vluchteling waardoor hij er niet meer zou kunnen verblijven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Islamabad, Pakistan.

Ook zij worden geconfronteerd met bepaalde dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen familie heeft in Pakistan dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Pakistan. Hij dient zich enkel naar Pakistan te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene verwijst naar zijn verschillende VIB en vermeldt in zijn aanvraag uitgebreid de problemen die hij had/heeft in zijn herkomstland, onder andere met de Taliban en de vijanden in zijn dorp wat een terugkeer

onmogelijk zou maken, alsook de komst van de taliban in 2021. Hij meent tevens nieuwe stukken te zullen voorleggen die zijn vrees voor vervolging bij terugkeer aantonen. Verder haalt hij aan dat hij bij terugkeer gearresteerd kan worden bij aankomst in de luchthaven of op elk andere moment. Betrokkene beweert aldus dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene een terugkeer vreest omwille van bovenstaande redenen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Betrokkene mag dan wel beweren nieuwe stukken te zullen voorleggen, deze werden niet bezorgd. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Betrokkene haalt verder in de aanvraag aan dat de beslissing van het CGVS weinig begrijpelijk is. Echter, het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van het VIB of tegen een verwijderingsbeslissing. Tot slot haalt betrokkene tweemaal in de aanvraag aan dat hij 'MHEN' ondervindt in geval van zijn terugkeer naar Afghanistan, betrokkene verduidelijkt echter niet wat hij hiermee bedoelt. Dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat Afghanistan tevens een plaats is waar de mensenrechten worden geschonden, zodat verzoeker steeds een reëel risico van geweld of willekeurige arrestatie loopt als hij terugkeert, dient opgemerkt te worden dat dit eerst en vooral een bewering is waarvoor geen bewijs wordt voorgelegd, daarnaast is dit een verwijzing naar een algemene situatie, die niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Het is aan betrokkene om dit toe te passen om zijn eigen situatie en de beweringen van betrokkene moeten worden gestaafd door bewijselementen. Dit kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij bij terugkeer niemand meer heeft en dat zijn familie allemaal woont in een regio in Afghanistan met grote invloeden van taliban. Echter, uit zijn eerst VIB blijkt dat zijn beide ouders en echtgenote nog in Afghanistan verblijven, alsook zijn zes broers en zussen. In de daaropvolgende VIB's haalt hij tevens aan nog telefonisch contact te hebben met zijn familie. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo zou zijn. Het argument dat betrokkene niemand meer heeft in Afghanistan kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat zij wonen in een regio met grote invloeden van de Taliban dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoont. Daarenboven staat het betrokkene vrij om zich, in afwachting van de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, te vestigen in een andere regio in Afghanistan of de beslissing in Pakistan af te wachten. Indien betrokkene niet wenst terug te keren naar de regio van zijn familie, hoeft dit niet. Dit kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene beweert dat dit artikel geschonden wordt omdat hij duurzaam en lokaal verankerd is, hij geïntegreerd en werkbereid is, hij een lange asielprocedure achter de rug heeft, hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie en hij kampt met PTSS waarvoor hij in België wordt behandeld. Betrokkene dient echter zijn bewering, dat dit artikel bij terugkeer wordt geschaad, te staven met een begin van bewijs en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene aangeeft dat zijn oom en die zijn familie in België verblijven. Betrokkene kan het echter niet aannemelijk maken dat zijn familieband met zijn oom en die zijn familie voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Er wordt niet dat aangetoond dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verplichting om terug te keren betreft daarenboven slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn contacten, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale en familiale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Tot slot vermeldt betrokkene dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen het artikel 8 EVRM. Echter, het staat betrokkene vrij om vrijwillig terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (dat hij goed geïntegreerd is in België: spreekt goed Frans en Engels, heeft werkervaring, heeft een sociaal netwerk uitgebouwd en legt aanbevelingsbrieven voor, huurovereenkomst, de voorgelegde loonbrieven, foto en bewijzen van voor zijn komst in België, het kaartje van international rescue committee) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”

Ook op 27 september 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 oktober 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A. (...), A. (...)

geboortedatum: (...) 1997

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volste toepassen I , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 0 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd, Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in de aanvraag

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene vermeldt geen medische elementen in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u

daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoeker een leven in België ontzegt wordt en hij reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar zijn land van herkomst ondanks verzoeker van mening is dat hij in zijn land van herkomst geen kans krijgt om normaal gezinsleven op te starten in de zin van onder meer artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De aanvraag voor de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België gebeurt door de vreemdeling bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van oorsprong (artikel 9, tweede lid Vreemdelingenwet).

In geval van buitengewone omstandigheden kan de vreemdeling de aanvraag indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Buitengewone omstandigheden maken geen omstandigheden van overmacht uit (R.v.St., nr. 73.025, 9 april 1998).

Onder buitengewone omstandigheden wordt in het algemeen de omstandigheden verstaan die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen (R.v.St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr. 2002, afl. 117, 133; R.v.St.(11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.PzM. 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M 2001,

In casu zijn de buitengewone omstandigheden de schending van artikelen 3 en 8 E VRM ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pasjtoen te zijn en tot de Ahmadkhel stam te behoren. Hij was 23 jaar geleden geboren in het dorp (...) in het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

Verzoeker is enige tijd geleden getrouwd met S. (...) S. (...), die ongeveer van zijn leeftijd is en in (...) woont. Toen verzoeker stopte met naar de madrassa te gaan, werd zijn naam op een lijst gezet.

Toen zijn vader ongeveer twee maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan naar de moskee ging, werd hem door mensen van de taliban gevraagd om verzoeker naar hen te sturen.

De vader van verzoeker werd hierbij in elkaar geslagen en herinnerd aan het feit dat verzoekers' naam op een lijst stond en dat verzoeker moest meedoen aan de jihad.

De vader vertelde aan verzoeker echter niets. Ongeveer twee dagen voor verzoekers' vertrek werd hij zelf tegengehouden door drie mensen die misschien bij de taliban of misschien bij Daesh zaten en geleid werden door mullah N. (...) M. (...).

Zij gaven verzoeker twee dagen de tijd om hem bij hen aan te sluiten en mee te helpen in de jihad. Hierbij kreeg verzoeker ook een klap op zijn hoofd. Hij vertelde hierover aan zijn vader, die na overleg met verzoekers' ooms langs vaderskant beslisten dat verzoeker het land moest verlaten.

Hij verzocht op 11 april 2016 een eerste keer internationale bescherming in België uit vrees voor de taliban. Hij legde een enveloppe en een taskara neer in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 29 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen zicht verschaftte op zijn activiteiten, eerdere verblijfplaatsen en levenssituatie alvorens naar België te komen. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 20 november 2017 diende verzoeker een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde hierbij dat hij niet zijn hele leven in Afghanistan heeft gewoond maar dat hij van toen hij ongeveer een jaar of anderhalf jaar oud was tot minder dan een jaar voor zijn vertrek naar België in Pakistan woonde. Verzoeker ging in Pakistan tot de achtste graad naar school. Omdat hij niet verder kon studeren zonder verblijfsdocumenten, keerde hij samen met zijn familie terug naar Afghanistan, waar de problemen zoals hij beschreef in zijn eerste verzoek tot internationale bescherming zich afspeelden.

Ongeveer twee maanden voor zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming vertelde verzoekers' vader hem bovendien dat hij ongeveer drie weken lang ontvoerd was en geslagen werd door de taliban maar met behulp van de dorpsoudsten wist vrij te komen. Ongeveer een maand voor verzoekers' eerste volgend verzoek om internationale bescherming werd de nicht van zijn vader gedood door een kogel tijdens een gevecht in het dorp Pirakhel.

Het CGVS verklaarde zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk op 27 december 2017 omdat er nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan de door hem verklaarde levensomstandigheden en zijn beweerde verblijfplaatsen. Verzoeker maakte naar mening van de verwerende partij noch zijn verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling, noch zijn verblijf in Khogyani aannemelijk. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming ging verzoeker een zevental maanden naar Frankrijk. Hij wilde daar een verzoek om internationale bescherming indienen, maar via een EURODAC hit werd hij doorverwezen naar België. Hij keerde terug naar België en op 19 juli 2018 diende hij een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in in België. Hij gaf aan dat zijn problemen nog steeds actueel waren en dat zijn vader ruzie had gemaakt met zijn neven, die daarop aan de taliban zeiden dat verzoeker in België bent.

Het CGVS verklaarde zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk op 31 augustus 2018 omdat er nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan de door verzoeker verklaarde levensomstandigheden en zijn beweerde verblijfplaatsen. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten diende verzoeker op 15 januari 2019 zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij bevestigde uw eerder beschreven problemen en voegde er aan toe dat zijn broer inmiddels door de taliban beschuldigd was van spionage en daarom naar Turkije is gestuurd door zijn vader. De taliban zouden zijn familie als spionnen beschouwen omdat verzoeker in het buitenland verbleef.

Het CGVS verklaarde zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk op 5 juli 2019 omdat er nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan de door verzoeker verklaarde levensomstandigheden en uw beweerde verblijfplaatsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 228823 d.d. 18 november 2019.

Zonder het land te verlaten diende verzoeker op 5 juni 2020 zijn vierde volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij herhaalde uw asielmotieven van zijn vorige verzoeken en legde bijkomende documenten neer om aan te tonen dat hij in Pakistan leefde als Afghaanse vluchteling.

Het CGVS verklaarde zijn vierde volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk op 27 oktober 2020 omdat er nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan de door verzoeker verklaarde levensomstandigheden en zijn beweerde verblijfplaatsen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten diende verzoeker op 8 december 2020 zijn huidig vijfde volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart eerlijk dat hij in Pakistan zonder enige papieren leefde, dat hij slechts vijftien dagen in Afghanistan verbleef nadat hij Pakistan ontvluchtte en dat hij bij zijn vorige verzoeken onjuiste documenten neerlegde om maar iets af te geven.

Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan alleen te zijn omdat hij er niemand heeft, problemen te kennen met vijanden in zijn dorp en problemen te kennen met de taliban omwille van zijn lang verblijf in Europa.

Verzoeker deed talrijke asielaanvragen in België die allemaal werden geweigerd. De komst van Taliban tot macht in 2021 maakt echter zijn terugkeer onmogelijk. Zijn vorige problemen in het land van herkomst met Taliban maken zijn terugkeer absoluut onmogelijk.

Verzoeker heeft tevens geen toestemming om naar Pakistan te gaan wonen, geen verblijfsrecht en geen familie aldaar.

Verzoeker kan worden gearresteerd bij zijn aankomst in de luchthaven of op elk ander moment.

Het terugsturen van verzoeker is strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft oom en andere familieleden in België, hij verblijft hier reeds lange tijd en zijn gedwongen terugkeer is tevens strijdig met artikel 8 van het EVRM omdat de kern van het privé leven van verzoeker momenteel in België plaatsvindt.

Verzoeker biedt zijn eerlijk verhaal.

Hij verbleef in Pakistan als een vluchteling zonder papieren en hij kan daar niet meer wonen.

Verzoekers' familie woont allemaal in Afghanistan in de regio met een sterk invloed van taliban.

Verzoekers' terugkeer naar Afghanistan betekent grote risico's.

Zijn kort verblijf in zijn dorp in Afghanistan betekende grote problemen voor verzoeker.

Verzoeker heeft steeds dezelfde problemen in geval van zijn terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker ondervindt MHEN in geval van zijn terugkeer naar Afghanistan wegens problemen met vijanden in zijn dorp en wegens grote problemen met taliban.

Verzoeker heeft tevens duidelijk belang om deze procedure te doen omwille van grote risico's in geval van zijn terugkeer.

De weigering van de vorige asielaanvragen van verzoekster betekent nog niet dat hij geen problemen kent in haar land van herkomst.

Verzoeker heeft ook gevlucht uit haar land om vrede en veiligheid in België vinden.

Republiek Afghanistan is tevens een plaats waar de mensenrechten worden geschonden, zodat verzoeker steeds een reëel risico van geweld of willekeurige arrestatie loopt als zij naar zijn land van herkomst terugkeert.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoeker.

Het is voor verzoeker uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van zijn gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Het familiale leven van verzoeker speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoeker is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd zijn.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekers.

De verwerende partij vraagt heel wat bewijzen van verzoeker.

Verzoeker zit momenteel in de onmogelijkheid om deze bewijzen voor te leggen.

Hij heeft immers bewezen nog in het kader van zijn aanvragen van internationale bescherming dat hij afkomstig is van Afghanistan en dat hij daar problemen heeft met Taliban.

Taliban krijgt momenteel macht in alle plaatsen in Afghanistan.

De terugkeer van verzoeker is bijgevolg a priori gevaarlijk.

Zijn toekomst is helemaal onzeker in geval van zijn terugkeer.

Hij vraagt de regularisatie omdat hij niet kan terugkeren en omdat alle zijn vorige VIB aanvragen voor en na komst van de Taliban werden geweigerd.

Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Immers stelt verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk moet worden verklaard gezien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde zet eveneens voor elk van de aangehaalde elementen precies uiteen waarom ze niet als buitengewone omstandigheden worden weerhouden. Hetzelfde geldt ook voor de tweede bestreden beslissing. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de middelen van de eerste bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om

na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de

wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Eerst en vooral merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift grotendeels herhaalt wat hij ook in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft aangevoerd, zonder dat hij concreet ingaat op de beoordeling die werd gemaakt door verweerder in de eerste bestreden beslissing. Het enkele feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet echter geen afbreuk aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift wederom aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij vreest er alleen te zullen zijn aangezien hij er niemand meer heeft. Hij stelt dat hij problemen kent met vijanden in zijn dorp en met de taliban omwille van zijn lang verblijf in Europa. Zijn problemen met de taliban maken het voor hem absoluut onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan. Verzoeker wijst nogmaals op zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming. Dat deze verzoeken allemaal werden geweigerd, betekent volgens hem nog niet dat hij geen problemen kent in zijn land van herkomst. Verzoeker herhaalt dat Afghanistan een land is waar mensenrechten worden geschonden en hij kan er worden gearresteerd. Een terugkeer naar Afghanistan zou volgens verzoeker strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Daarnaast stelt verzoeker wederom dat hij geen toestemming heeft om in Pakistan te verblijven en er ook geen familie heeft. Hij benadrukt dat hij familieleden heeft die in België wonen. De rest van zijn familie woont allemaal in Afghanistan in een regio met sterke invloeden van de taliban. Verzoeker zou ook "MHEN" ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan. De Raad bemerkt dat opnieuw niet wordt gespecificeerd wat verzoeker hiermee bedoelt, zoals ook in de bestreden beslissing reeds werd aangegeven. Tenslotte stelt verzoeker nog dat artikel 8 van het EVRM zal worden geschonden indien hij moet terugkeren naar Afghanistan omdat dit zou neerkomen op *"het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van zijn gezin"*. Hij meent dat hij daadwerkelijk een familiekeren heeft in België.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker exact dezelfde elementen reeds heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden in zijn verblijfsaanvraag van 10 oktober 2022 en dat verweerder in de eerste bestreden beslissing voor elk van deze elementen heeft onderzocht of zij daadwerkelijk als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard. Verweerder heeft element per element besproken en voor ieder element gemotiveerd waarom dit niet het geval is. Verzoeker komt echter niet verder dan louter te herhalen wat hij reeds in zijn verblijfsaanvraag heeft aangevoerd, zonder dat hij tracht de motieven van de eerste bestreden beslissing daaromtrent te weerleggen.

Verzoeker betoogt daarnaast nog dat hij bij zijn verblijfsaanvraag *"enkele belangrijke documenten"* heeft gevoegd. Deze documenten tonen volgens verzoeker aan dat hij onmogelijk, minstens zeer moeilijk, kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat hij goed geïntegreerd is in België. Verweerder zou heel wat bewijzen van verzoeker vragen, doch hij verkeert momenteel in de onmogelijkheid om deze bewijzen voor te leggen. Hij benadrukt opnieuw dat hij problemen heeft met de taliban, die de macht heeft in Afghanistan. Zijn terugkeer zou dan ook *"a priori gevaarlijk"* zijn.

Met een dergelijk vaag en algemeen betoog slaagt verzoeker er echter niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo preciseert verzoeker niet welke belangrijke documenten hij heeft neergelegd bij zijn verblijfsaanvraag en waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Door louter opnieuw naar deze documenten te verwijzen, nodigt verzoeker de Raad in wezen uit tot het (her)beoordelen van deze stukken, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Ook waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn problemen met de taliban, waardoor hij in de onmogelijkheid zou verkeren om bepaalde bewijsstukken te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat zijn voorgesloten problemen met de taliban niet bewezen worden geacht door de CGVS, die zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming dan ook steeds weigerde dan wel onontvankelijk verklaarde. Hieromtrent motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing als volgt: *"Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Betrokkene mag dan wel beweren nieuwe stukken te zullen voorleggen, deze werden niet bezorgd. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden"*. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze motivering kunnen weerleggen.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN